

**the day after
all landscapes
disappeared**

Landscapes that disappear

Wij baden en wij baden niet in dezelfde stroom;
wij zijn en wij zijn er niet

Heracleitos

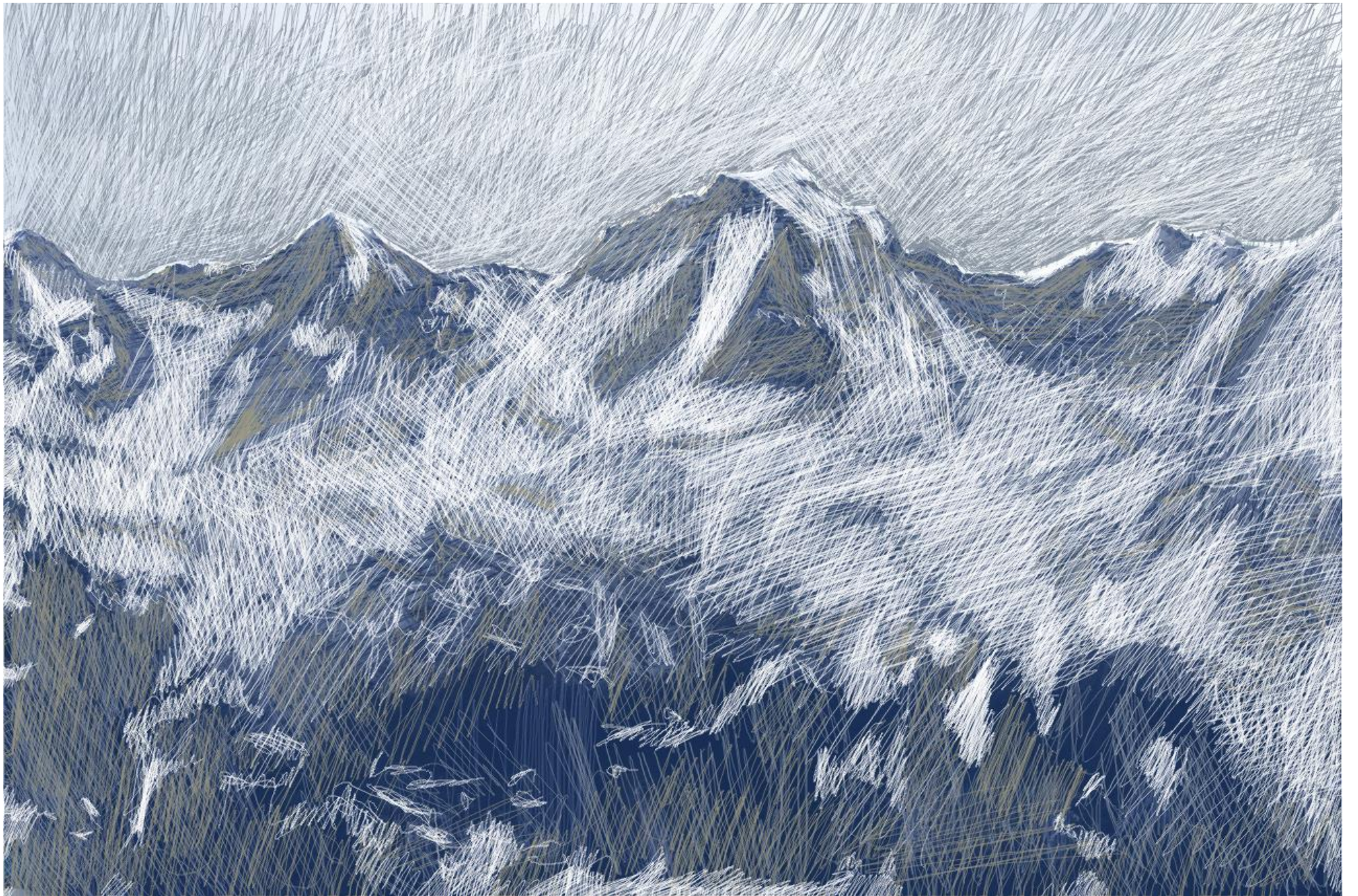
De landschappen, getekend of beschreven bestaan in de herinnering. Waren ze zo in de werkelijkheid? Hun geuren en kleuren, hun infinitesimale bewegingen? Daarom is er geen onderscheid tussen de tekenaar en de schrijver, daarom is er een niet herhaalbare opname zoals die van de fotograaf. De landschappen opereren in de verbeelding, zij hebben geprobeerd zich te verankeren, ze hebben geuren en kleuren, temperaturen en druk verworven, ze waren er eens.

Chris Marteleur

Zoals de tekenaar ze zag: D. Yapungku
Zoals de schrijver ze zag: C. Marteleur

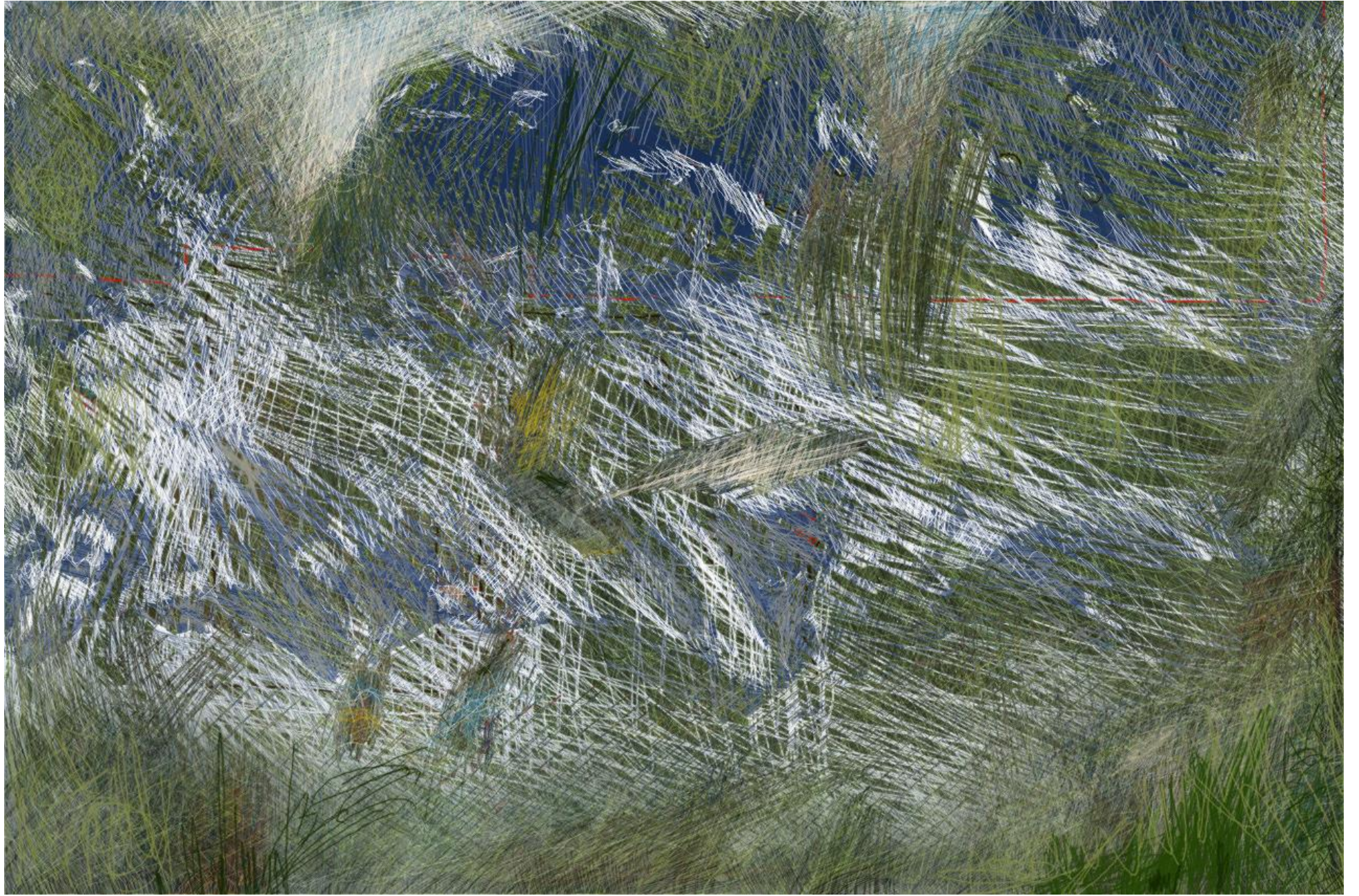
Van 1952 tot 2019.

§ 1

Al heel vroeg en nauwelijks geschonden wordt je verpletterd en reikt het goddelijke je de helpende hand niet meer. Je staat op een richel, aan een oud pad langs een alp en je aanschouwt het gebergte. Het is er ijl. Je drinkt appelsap. Matig en zoet. De bergen liggen haast binnen handbereik en je tast hun kleuren af. De donkerten van kastanjebruin met sepia doorschoten en lichter berkengrijs waar je koude vermoedt. Hogerop likken de gletsjers graniet en veldspaath. Boven de kruinen van de schaarse dennen rijst een grijze besloten massa met donkere scheuren en gaten. Helemaal hoger op merk je de sneeuwkap vol glans en schittering in de zon. Hoe dichterbij de zon hoe killer. Je onthoudt de paradox, het verval van de jeugdige redenering. Je zou willen reiken naar die pure kristal massa, ze voelen en koesteren. Er naartoe vliegen, zo is het, je futiele gewicht wordt immers gedragen door dat fluidum dat zo dik tussen de alp en de bergen ligt. Je haalt diep adem, je zwaait de armen zijwaarts snel en sneller op en neer en dan ren je de alp af en je springt. Niet zo'n elegante havik en niet als een frivole leeuwerik. Het gras knikt onzoet en vlekt weg over je benen. Icarus is gebleven, oude vriend.

§ 2

In november is het maisveld een verschrikking. Stompen prikken in de kille lucht. Hier en daar gaapt regenwater in de gele geulen tussen de rijen gescheurde stengels. Helemaal in de verte heeft iemand een ruwe boerderij neergeplant. En wat verder weg van het westen is met betonnen platen een schuurtje opgetrokken. Vensterglas is er gebroken en een dun stuk touw bengelt aan een kram in het verweerde beton. Geen hondentouw, alleen maar een touw dat bewaard werd, dat eens de keel van de liefde heeft dichtgesnoerd en nu als herbruikbaar wordt getoond. Er staan ook bomen, schrikbaar en kaal. Wachten ze op een mededeling zonder omfloersing met een grauw franje en een kille hand?

§ 3

De zee is een zachte, milde bloesem die geurt naar een wilde moeder. Je ademt er nauwelijks en je voeten drukken en verdwijnen. Je nadert de zee niet. De zee is een walsend paard en schichtig. Speels toch en vooral van aarde.

§ 4

Ik ben van honger en dorst en vooral uitvergroot. Oog in oog met een canyonhert slaat de camera met zijn ene oog tegen de rotsen. Ik ken dit land want Gulliver kende het.

§ 5

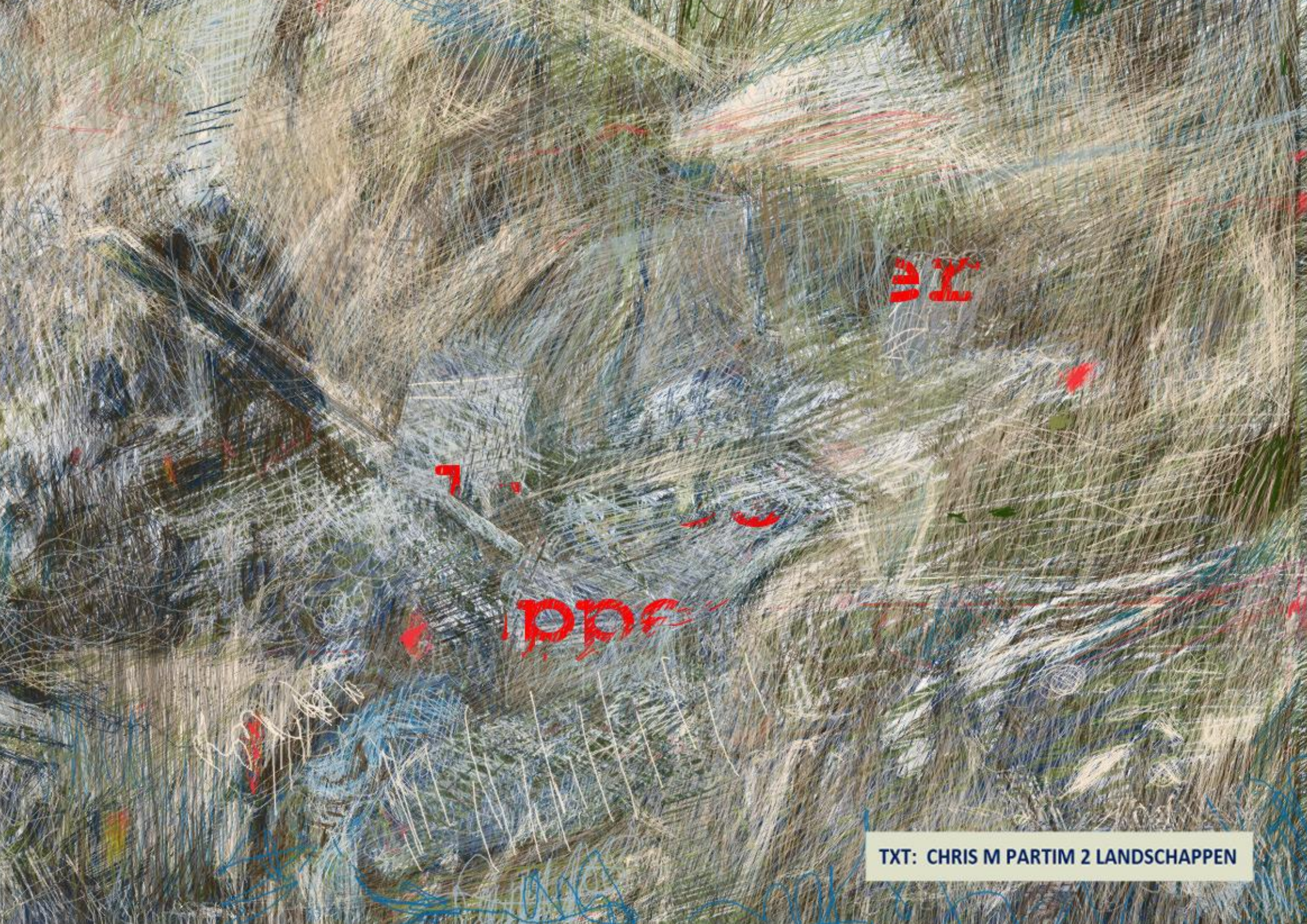

Alleen een kind schildert geel en sepia naast dof groen als de ogen van een heel teer mooi dood meisje. De Nijl is mijn slaap en ondrinkbaar. Onbewogen ibiskind. Neem je talloze malen afscheid. De dekstoelen staan gelijnd in cirkels en vierkanten. Geometria en Assoean, de falucas van de tragische tijd.

§ 6

Veel viel er niet te bedenken, de regen schuimde over het barre landschap bij de zee, de bus piepte voort langs de troosteloze dorpjes. Toen zei de chauffeur: Laugharne. De bus was gestopt waar nog anderen waren gestopt, nee, niet die dag maar daarvoor, jaren, maanden en wellicht eeuwen geleden. Gestopt voor de laatste keer bij dit droeve, overgroeide armtierige kerkhof. En toen zei hij nog iets van de derde of zevende rij rechts. De regen stroomde over mij en de oude vrouw die ook was afgestapt, ik hoopte maar dat die man met zijn kepie wel even zou wachten maar het oudje leek er gerust op. Ik liep langs het pad over de natte kiezels. Het was juli, het was nat, het was koud. Nee, dacht ik, hier ligt Thomas niet, dat kan niet. Er stond een eenvoudig kruis, een droef grijs graf, doornat in een namiddag van deernis. Ik haastte me naar de bus. Heb je het gevonden? Vroeg de chauffeur. De bus sjokte verder, ik weet niet waar naartoe, mijn hoofd nat en verward.

EX

7

ppp

TXT: CHRIS M PARTIM 2 LANDSCHAPPEN